

Posouzení transferových cen znalcem či daňovým poradcem[#]

Jiří Jakoubek^{*} – František Poborský^{**} – Jiří Teichmann^{***}

Úvod

Disciplína posuzování transferových cen spadá do oblasti spojující problematiku daní, resp. daňového práva, a oceňování. V České republice je dán požadavek posuzovat transferové ceny zákonem č. 586/1992 Sb., o daních z příjmu (dále jen „ZDP“), konkrétně jeho § 23, odst. 7, podle něhož:

„Liší-li se ceny sjednané mezi spojenými osobami od cen, které by byly sjednány mezi nespojenými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, a není-li tento rozdíl uspokojivě doložen, upraví se základ daně poplatníka o zjištěný rozdíl...“

V praxi se jako nástroje pro prokázání (ne)odlišnosti cen sjednaných mezi spojenými osobami používají i) dokumentace transferových cen, anebo ii) znalecké posudky na transferové ceny. V dalším textu budeme vycházet z toho (přijmeme předpoklad), že dokumentaci transferových cen zpravidla zpracovávají daňoví poradci¹ a znalecké posudky na transferové ceny zpracovávají jen znalci².

Lze pak vyslovit zobecňující tezi, že na znalecké posudky na transferové ceny jsou kladeny vyšší kvalitativní požadavky než na dokumentaci transferových cen a v tomto článku chceme vysvětlit proč tomu tak je a proč nelze znalecké posudky na transferové ceny – populárně řečeno – považovat za ekvivalent dokumentace transferových cen, pouze opatřené „kulatým razítkem“ (a dalšími formálními náležitostmi, co má znalecký posudek mít). Naši pozornost přitom nehodláme zaměřit na obsahovou stránku obou typů dokumentů, kdy ZoZ a související vyhláška³ požadují určitou úroveň informací sdělovaných ve znaleckém posudku. Tento článek se zaměřuje na vyložení rozdílů mezi daňovými poradci a znalci, kteří mají z (legislativního) vymezení své činnosti (znalec / daňový poradce) inherentně zcela odlišnou roli a jsou na výkon jejich činnosti kladeny zcela odlišné požadavky.

[#] Článek je zpracován jako jeden z výstupů výzkumného projektu Fakulty financí a účetnictví VŠE Praha, který je realizován v rámci institucionální podpory VŠE IP100040.

^{*} Ing. Jiří Jakoubek – zakládající partner společnosti Grant Thornton Czech Republic a předseda představenstva skupiny. Působí primárně v oblasti daní, kde je zodpovědný za vedení oddělení transferových cen.

^{**} Ing. František Poborský, Ph.D. – Katedra financí a oceňování podniku FFÚ VŠE v Praze.

^{***} Mgr. Jiří Teichmann – Daňový poradce reg. č. 1641; IČ 64353362.

¹ Neexistuje však zákonná překážka určující, kdo smí zpracovávat dokumentaci transferových cen.

² Znaleckou činnost může vykonávat jen znalec – viz § 2, odst. 1 zákona č. 254/2019, o znalcích, znaleckých kancelářích a znaleckých ústavech (dále jen „ZoZ“). Pokud by jiná osoba neoprávněně vykonala znaleckou činnost, jedná se o přestupek dle § 41 ZoZ.

³ Vyhláška č. 503/2020 Sb., o výkonu znalecké činnosti (dále jen „VoZ“)

Daňový poradce a dokumentace transferových cen

Daňové poradenství je legislativně vymezeno jako: „poskytování právní pomoci a finančně ekonomických rad ve věcech daní, poplatků a jiných obdobných peněžitých plnění (dále jen „daně“), jakož i ve věcech, které s daněmi přímo souvisejí“ (viz § 1, písm. a) zákona č. 523/1992 Sb., o daňovém poradenství a o Komoře daňových poradců České republiky – dále jen „ZoDP“). Přitom jako daňový poradce je v ZoDP nepřímě vymezena osoba, poskytující uvedenou pomoc nebo rady soustavně za účelem dosažení zisku (viz § 2 ZoDP). Na tuto exklusivní roli daňových poradců pamatuje i zákon č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „ZoA“), když v § 2 odst. 1 uvádí, kdo je oprávněn poskytovat právní služby na území České republiky a hned v následujícím odst. 2 uvádí, že: „[u]stanovením odstavce 1 není dotčeno oprávnění notářů, soudních exekutorů, patentových zástupců a daňových poradců, popřípadě dalších osob, jimž zvláštní zákon svěřuje poskytovat právní služby.“ Daňové poradenství je tedy takovou činností, v níž se významně mísí prvky právní pomoci a ekonomické odbornosti v oblasti daní.

Postavení daňového poradce z hlediska jím poskytovaných služeb upravuje ZoDP v § 6, odst. 1, kde jsou vymezena jeho práva a povinnosti: „Daňový poradce je oprávněn a povinen chránit práva a oprávněné zájmy svého klienta. Je povinen jednat čestně a svědomitě, důsledně využívat všechny zákonné prostředky a uplatňovat vše, co podle svého přesvědčení a příkazu klienta pokládá za prospěšné. Je přitom vázán pouze zákony a dalšími obecně závaznými právními předpisy a v jejich mezích příkazy klienta.“ Z toho plyne, že daňový poradce, má v rámci množiny zákonně přípustných situací a svého čestného a svědomitého jednání poskytovat takovou službu, která chrání práva a oprávněné zájmy jeho klienta a je pro něj prospěšná.

Pro posouzení transferových cen daňovým poradcem – tedy přípravu dokumentace transferových cen – což má být podklad posuzující ceny mezi spojenými osobami podle § 23, odst. 7 ZDP, pak má logicky daňový poradce hledat řešení, které bude přípustné (legislativně, metodologicky apod.) a zároveň co možná nejvíce vyhovující zájmům jeho klienta. Zároveň si lze představit poměrně dalekosáhlou akademicky-normativní diskusi nad tím, co znamená čestné a svědomité jednání daňového poradce a kde má své limity. Sotva lze dospět k závěru, že za daných podmínek má být z definice cílem daňového poradce připravit takovou dokumentaci transferových cen, která bude maximálně objektivní / nezávislá, jelikož bychom byli zcela v rozporu se základními požadavky na roli daňového poradce ve smyslu ochrany práv a oprávněných zájmů jeho klienta.

Nevylučujeme situaci, že zájmem klienta bude nalézt co „nejobjektivnější“ či z hlediska případného daňového řízení „nejbezpečnější“ řešení, a to zejména v případech, kdy dochází k nastavení transferových cen ex-ante, pak se nabízí využít závazné posouzení (viz §§ 38nc-38nd ZDP), a/nebo případná daňová výhoda (například z odlišného zdanění v různých zemích) či jiná finanční výhoda z cen sjednaných mezi spojenými osobami neplyne. Za typičtější lze však považovat situaci, kdy bude mít klient určitou motivaci dosahovat cen mezi spojenými osobami s určitým zvýhodněním jedné ze stran obchodního vztahu mezi nimi. Omezíme-li se jen na ekonomickou rovinu, pak mohou důvody pro ovlivnění cen mezi spojenými osobami plynout z motivu dosáhnout daňového zvýhodnění (například přelit zisky do společnosti s uplatnitelnými minulými daňovými ztrátami), dosáhnout finančního posílení jedné či druhé

ze spojených osob (postupně zlepšit její bilanci, zlepšit její ziskovost, přelít do ní peníze apod.) či třeba izolovat zisky na určité úrovni produkce (například i kvůli dotacím a podporám) apod.⁴

Co se týče postupů a motivací daňového poradce a jeho klienta, je na místě brát také v potaz povinnost daňového subjektu (klienta) nezatajovat při daňové kontrole důkazní prostředky, které má k dispozici, nebo o nichž mu je známo, kde se nacházejí (viz § 86, odst. 3, písm. e) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád – dále jen „DR“). Tedy, daňový subjekt (klient) musí pečlivě uvážít, jaké materiály (důkazní prostředky) vlastně chce mít k dispozici. Naopak, daňový subjekt nemá povinnost v rámci daňové kontroly spontánně vyhledávat důkazní prostředky, o kterých neví, a to ani kdyby z hlediska úvah o převodní ceně mohly existovat a ovlivnit závěr o tržní úrovni ceny. Tedy vzhledem k povinnosti hájit zájem klienta je bude daňový poradce vyhledávat pouze v případě, že by jejich existence byla pro klienta prospěšná.

Dokumentace transferových cen paradigmatickým daňovým poradcem

Přibližme si praktické dopady výše uvedených aspektů role daňového poradce pro daňový subjekt (klienta) na samotnou přípravu dokumentace transferových cen.

Základem pro posouzení transferových cen je funkční a riziková analýza (vč. analýzy aktiv)⁵, v rámci které dochází k hodnocení toho, jaké činnosti strany transakce skutečně vykonávají a jakými schopnostmi disponují (vč. aspektů strategických a rizikových). Stejně, jako v řadě jiných oblastí nelze jednoduše zajistit, aby hodnocení naplňující funkční a rizikovou analýzu v jednotlivých případech bylo bezpochybně objektivní, neboť nelze vytvořit univerzální a obecně platná kritéria a na nich stupnice, pomocí nichž se budou veškeré vztahy (činnosti a schopnosti) hodnotit. To zakládá prostor pro subjektivní hodnocení straníc daňovému subjektu (klientovi) ze strany daňového poradce – což je vlastně jeho povinnost. Pak bude funkční a riziková analýza pro stranu transakce, u níž chce daňový poradce (resp. klient – daňový subjekt) dosáhnout vyšší ceny z transakce, maximalizovat hodnocení vykonávaných funkcí a maximalizovat hodnocení jejích rizik v rámci ještě přípustných mezí.⁶ Z možných (a korektních) datových vzorků pak bude daňový poradce při přípravě dokumentace transferových cen preferovat ty pro klienta nejvýhodnější, či z možných (a korektních) statistických nástrojů ty, které vedou k požadovanému cíli – hovoříme například o volbě širšího intervalu spolehlivosti.

Znalec a znalecký posudek

ZoZ v § 1 vymezuje výkon znalecké činnosti tak, že *“Výkonem znalecké činnosti se rozumí provádění znaleckých úkonů, zejména zpracování a podání znaleckého posudku, jeho doplnění nebo vysvětlení, a činnost, která bezprostředně směřuje k podání znaleckého posudku, jeho doplnění nebo vysvětlení.”* Jde tedy o vymezení procesní, nikoliv obsahové. Zcela zásadní je ale srovnání podmínek pro výkon znalecké činnosti a daňového poradenství.

Znalci, znalecké kanceláře a znalecké ústavy mají povinnost vykonávat svou činnost nezávisle, nestranně a s odbornou péčí (k tomu viz § 1, odst. 3 ZoZ). Nadto nesmí znalec provést znalecký úkon, jestliže lze mít důvodnou pochybnost o jeho nepodjatosti pro jeho poměr k věci, účastníkovi řízení nebo jeho zástupci, zadavateli, orgánu veřejné moci, který

⁴ Další důvodů jistě čtenáři vymyslí celou řadu.

⁵ K tomu viz Směrnice OECD o převodních cenách pro nadnárodní podniky a daňové správy (OECD, 2022).

⁶ V případě preference co nejnižší ceny budou přirozeně hodnocení inverzní.

znalecký posudek zadal nebo provádí řízení nebo při jiném postupu správního orgánu, kde má být znalecký posudek použit (§ 18, odst. 1 ZoZ).

Vedle povinnosti nezávislosti jsou na znalce kladeny požadavky týkající se kvality – podle § 28, odst. 1 ZoZ musí být znalecký posudek úplný, pravdivý a přezkoumatelný. Znalecký posudek pak má, pokud možno, směřovat k jednoznačným odpovědím – v případě, že toho nelze dosáhnout, musí znalec uvést skutečnosti snižující přesnost závěru. Nakonec, znalecké posudky musí být kromě odůvodněných případů zpracovány v souladu s obecně uznávanými postupy a standardy daného oboru a odvětví. (§ 28, odst. 5 ZoZ) Metodologii zpracování znaleckého posudku pak řeší VoZ ve svých §§ 52-58.

Znalec tedy – na rozdíl od daňového poradce – nesmí brát ohledy na zájmy klienta (zadavatele) a výstup jeho činnosti (znalecký posudek) má být co možná nejobjektivnější a nestranný.

Z hlediska kvality výstupu lze pak uzavřít, že znalecký posudek představuje ze své definice a příslušné legislativy podstatně silnější podklad pro posouzení cen mezi spojenými osobami, neboť na rozdíl od dokumentace transferových cen (zpracované daňovým poradcem) si znalec nemůže dovolit jednostranně preferovat řešení výhodnější pro klienta (zadavatele), resp. daňový subjekt, neboť by tak porušoval svou zákonem danou povinnost při výkonu své činnosti.

Znalecká činnost v oblasti daní

V seznamu znalců, kde se v současnosti mísí znalci jmenovaní dle dřívější právní úpravy (zákon č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, dále jen „ZoZaT“) a současné (ZoZ), lze dohledat řadu znalců se specializací na daně (zejména v dřívějším odvětví „ekonomická odvětví různá“).

Seznam znaleckých oborů a odvětví v současnosti obsahuje vyhláška č. 505/2020 Sb., kterou se stanoví seznam znaleckých odvětví jednotlivých znaleckých oborů, jiná osvědčení o odborné způsobilosti, osvědčení vydaná profesními komorami a specializační studia pro obory a odvětví (dále jen „VoOaO“). Samostatný obor pro oblast daní ve VoOaO vymezen není. Ve VoOaO najdeme „pouze“ obor ekonomika. VoOaO v oboru ekonomika daním nevěnuje samostatné odvětví, když v něm vedle jednotlivých dílčích odvětví pro oceňování (celkem 12 odvětví) najdeme jen odvětví finance a finanční řízení, odměny a účetnictví. Poslední zmíněné odvětví – účetnictví – je zřejmě nejvhodnější pro zařazení transferových cen, neboť jejich praktické dopady směřují právě do této oblasti. Nicméně zařazení této oblasti do „nomenklatury“ znaleckých oborů a odvětví zjevně přísluší Ministerstvu spravedlnosti.

Znalecká činnost v oblasti daní pro transferové ceny

Pokud jde o znaleckou činnost v oblasti transferových cen, znalci jmenovaní dle dřívější právní úpravy mívají zapsanu specializaci pro transferové ceny pod odvětvím ceny a odhady, nebo pod odvětvím ekonomická odvětví různá. Jsme toho názoru, že v současnosti by tato činnost měla spadat do oblasti oboru ekonomika, odvětví oceňování služeb, anebo (alternativně) finance a finanční řízení.

Postavení znaleckého posudku v oblasti daňového řízení

V daňovém řízení je § 8 DŘ založena volnost hodnocení důkazů správcem daně, tedy žádné výsadní postavení DŘ v daňovém řízení znalecký posudek negarantuje. Pro správce daně by však skutečnost, že v rámci důkazů disponuje znaleckým posudkem měla indikovat (garantovat) vyšší kvalitativní požadavky na nezávislost tohoto důkazu danou zákonnou úpravou ZoZ (či předchozí právní úpravou ZoZaT) a odlišný přístup při jeho posuzování.

Dle § 93, odst. 1 DŘ mezi důkazní prostředky spadají tvrzení daňového subjektu, listiny, znalecké posudky, svědecké výpovědi a ohledání věci. Postavení znaleckých posudků a možnosti využít účastnický znalecký posudek v oblasti daňového řízení pak nad DŘ upravuje také např. rozsudek 7 Afs 86/2013, podle něhož:

1. „Ačkoli to ze zásady volného hodnocení důkazů neplyne, platí v daňovém řízení, i s ohledem na soudní judikaturu, privilegování některých důkazních prostředků, a to zejména veřejných listin a znaleckých posudků. Veřejné listiny obvykle prokazují, že jde o akt toho, kdo listinu vydal, a není-li prokázán opak, i pravdivost toho, co je v nich zapsáno. Znalecké posudky pak požívají statut vyššího důkazu proto, že zpravidla osvědčují vysoce odborné otázky, k jejichž zodpovězení nemá rozhodující orgán (správce daně, či správní soud) tak vysokou erudici jako právě znalec, či znalecký ústav z toho kterého oboru.“
2. „K hodnocení znaleckých posudků je proto třeba vždy přistupovat uvážlivě a v případě pochybností je třeba tyto vždy vyvrátit či potvrdit výpovědí znalce (§ 95 odst. 4 daňového řádu), případně dále postupovat, jak již bylo uvedeno i krajským soudem. V žádném případě však již nelze akceptovat postup správce daně, nyní obhajovaný stěžovatelem, že postačí, pokud správce daně komunikoval se znalcem prostřednictvím stěžovatelky v listinné formě způsobem zpochybňujících či doplňujících závěry té které strany (správce daně či znalce). Obhajoba takového postupu nemá nejen oporu v zákoně (srov. § 95 odst. 4 daňového řádu), ale současně i obchází práva žalobkyně, včetně práva na spravedlivý proces. Takovým postupem je žalobkyně zkrácena na svém právu klást znalci otázky, jak výslovně předpokládá i daňový řád, o který se nyní opírá i stěžovatel. Ponechat stranou nelze ani důkazní sílu protokolu o výpovědi znalce. Je mimo jakoukoliv pochybnost, že v konfrontaci mezi soukromou listinou – přípisem znalce předloženým žalobkyní a výpovědí znalce zachycené ve veřejné listině, při němž je umožněno žalobkyni realizovat svá práva, je zásadní kvalitativní rozdíl v neprospěch soukromé listiny. Nelze proto nic vytknout závěru krajského soudu vyslovenému v napadeném rozsudku, že v případě, kdy správce daně zcela neodmítl předložený znalecký posudek (naopak z něj zčásti vycházel), ale současně se s ním zcela neztotožnil, bylo třeba znalce nejprve doslechnout.“

Dokonce podle téhož rozsudku platí, že má-li správce daně pochybnosti ohledně obsahu znaleckého posudku, pak:

3. „Jak vyplývá z předestřené judikatury, důkazní břemeno ohledně prokázání existence rozdílu v ceně sjednané mezi spojenými osobami od ceny, která by byla sjednána mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích, lpí výlučně na správci daně. Pokud pak nebyl správce daně sto určit správně cenu obvyklou poprvé, podruhé i potřetí, lze odůvodněně pochybovat i o správnosti jejího čtvrtého vyčíslení. Za tohoto stavu bylo proto nejen vhodné, ale naprosto nezbytné, aby správce daně postupoval tak, jak mu předestřel krajský soud. To znamená, aby správce daně v případě přetrvávajících pochybností o posudku nejprve doslechl znalce. Pokud by však i nadále u něj přetrvávaly výhrady

k předestřenému znaleckému posudku, bylo by na místě zadat vypracování konkurenčního znaleckého posudku, který by pak bylo třeba následně konfrontovat se znaleckým posudkem doloženým žalobkyní. V tomto směru lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2010, č. j. 7 Afs 50/2010–60, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1566/2008, v kterém tento soud vyslovil názor, že: „Měli k těžké otázce správce daně k dispozici dva rovnocenné, ale co do závěru odlišné znalecké posudky, nepřísluší mu, aby sám bez dalšího uvážil, který z nich použije pro rozhodná skutková zjištění a který nikoliv. Naopak je povinen odstranit jejich vzájemné rozpory a nesrovnalosti, a to především prostřednictvím výsledku znalce, popřípadě znalců obou. Nevedly-li by tyto výpovědi k ozřejmění vzešlých nejasností, bylo by namíste přistoupit k dalšímu znaleckému zkoumání nebo reviznímu znaleckému posouzení.“

V praxi v zásadě existují dva směry výkladu, v nichž jde o to, zda znalecký posudek je, nebo není v daňovém řízení silnější důkazní prostředek. Podle nás je to ale špatný pohled na věc, neboť situaci vysvětluje část rozsudku 7 Afs 86/2013, z něhož je zřejmé, že znalecký posudek má zvláštní procesní postavení, kdy v rámci pochybností o znaleckém odborném názoru má správce daně při jeho hodnocení zapojit výsledek znalce, případně provést jeho revizi jiným znalcem.

Bohužel se setkáváme s tím, že správci daně účastnické znalecké posudky neakceptují z řady formálních důvodů – například kvůli znění jejich účelu – a nehodnotí jejich obsahovou relevanci, zda se znalecký posudek týká či netýká zkoumané věci (například, zda znalecký posudek splňuje metodické požadavky pro posouzení transferových cen), což je procesní chyba. Správně by měl správce daně relevanci znaleckého posudku pro příslušné řízení vyhodnotit vždy s ohledem na jeho obsah (a nikoliv formu) a v případě odborných pochybností o něm znalce vyslechnout, případně zadat revizi jiným znalcem.

Nakonec lze poukázat na výhodnou pozici znaleckých posudků při opatření doložkou dle § 127a o.s.ř. pro případ, kdy by se navrhovatel (daňový subjekt) domáhal ve správním soudnictví zrušení rozhodnutí vydaného správcem daně. Pak dle našich skutečností správní soudy nahlíží na znalecké posudky opatřené doložkou dle § 127a o.s.ř. jako na znalecké posudky, nikoliv jako na listinné důkazy, a v rámci správního soudnictví s nimi i tak nakládají.

Závěr

Znalecké posudky připravené znalci a dokumentace transferových cen připravené daňovými poradci mají z legislativní úpravy dané daňovým řádem, zákonem o daňovém poradenství a zákonem o znalcích, znaleckých kancelářích a znaleckých ústavech odlišná východiska a odlišnou informační kvalitu jejich výstupů. Znalecké posudky musí být ze zákona nezávislé a nezávislé, kdežto dokumentace transferových cen připravená daňovým poradcem má naopak sloužit k obhájení zájmů klienta.

Zároveň znalecké posudky mají i v daňovém řízení statut vyššího důkazu z důvodu, že zpravidla osvědčují vysoce odborné otázky, k jejichž zodpovězení nemá rozhodující orgán (správce daně, či správní soud) tak vysokou erudici jako právě znalec, či znalecký ústav z toho kterého oboru. To ale nelze mylně vykládat tak, že má být znalecký posudek považován za „nadřazený důkazní prostředek“, jelikož by pak znalec v daňovém řízení nahrazoval rozhodnutí, které přísluší správci daně. V daňovém řízení je však nutné znalecký posudek hodnotit odlišnými způsoby a v naprosto jiné rovině pečlivosti.

Proto lze uzavřít, že tyto 2 formy posouzení transferových cen jsou vzájemně nezaměnitelné a kvalitativně nesrovnatelné.

Literatura:

- [1] OECD (2022): Směrnice OECD o převodních cenách pro nadnárodní podniky a daňové správy. Paris, OECD Publishing, 2022.
- [2] Vyhláška č. 503/2020 Sb., o výkonu znalecké činnosti
- [3] Vyhláška č. 505/2020 Sb., kterou se stanoví seznam znaleckých odvětví jednotlivých znaleckých oborů, jiná osvědčení o odborné způsobilosti, osvědčení vydaná profesními komorami a specializační studia pro obory a odvětví
- [4] Zákon č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících
- [5] Zákon č. 523/1992 Sb., o daňovém poradenství a Komoře daňových poradců České republiky
- [6] Zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmu
- [7] Zákon č. 85/1996 Sb., o advokacii
- [8] Zákon 280/2009 Sb., daňový řád
- [9] Zákon č. 254/2019 Sb., o znalcích, znaleckých kancelářích a znaleckých ústavech

Posouzení transferových cen znalcem či daňovým poradcem

Jiří Jakoubek – František Poborský – Jiří Teichmann

ABSTRAKT

Tento článek se zabývá vymezením role daňového poradce a jeho povinnostmi, vymezením role znalce a jeho povinnostmi, a to s důrazem na oblast posuzování transferových cen. V článku jsou především objasněna jejich odlišná východiska a odlišná informační kvalita jejich výstupů – dokumentace transferových cen a znaleckých posudků. V článku je také věnována pozornost významu a využitelnosti znaleckého posudku v daňovém řízení.

Klíčová slova: Transferové ceny; daňoví poradci; znalci; znalecké posudky.

Assessment of Transfer prices by expert or tax advisor

ABSTRACT

This paper deals with the definition of the role of a tax advisor and his duties, the definition of the role of an expert and his duties, with an emphasis on the area of transfer pricing. The article mainly explains their different points of view and the different informational quality of their outputs – transfer-pricing documentation and expert opinions. The article also deals with the role and usefulness of expert opinions in tax proceedings.

Key words: Transfer prices; tax advisor; experts; expert opinions.

JEL classification: G30, H25, K34